

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliae Catholicae De Sacris Arcanis Deiparæ Mariæ Et Iosephi

Cum quadruplici Indice

Cartagena, Juan de

Coloniae Agrippinae, 1613

Homilia Tertia. Prædestinatam fuisse Beatam Virginem in Matrem Christi Domini, & coadiutricem illius ad redemptione[m] Generis humani, priscorum Patrum monumentis ostenditur: ex quo immaculatam ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51414)

Psal. 41.

D. Greg.

expositionem, aduertat queso, prius illam Dauidem adhibuisse dicentem: *Abyssus abyssum inuocat*; id est, (vt D. Gregor. exponit) *unum peccatum ad aliud trahit*. Aiunt Iulisperiti, negatiuam partem in cōtrouersis difficilis admodum esse probationis; vnde hoc potissimum superest remedium, vt accutatus probet, cum delictum sibi impositum, patratum fuit, löge se ab eo loco tunc abfuisse: non dissimiliter in proposito, cum mors peccati originalis ex Adamo primo Parente ortū habuerit, omnibus eius filiis per naturalem propagationem ab ipso descendenti- bus, mors illa imputatur, tanquam præuaricatoribus in ipso capite contentis; at B. Virgo apertissime probat, sibi non imputandam esse mortem peccati, quia antequam essent abyssi originalis culpæ, etiam in æterna permissione, permittente omnes ab Adam naturali via propagatos infici, iam ipsa in mente Dei concepta, & in diuina voluntate præordinata erat: atq; hinc est, quod licet in profundo illo abyfso, ac profluuio originalis peccati submergi fuerint omnes ab Adamo progeniti, de quibus in sensu mystico intellihi possunt verba illa Exodi: *Submersi sunt in Mari rubro, Abyssi operuerunt eos, descenderunt in profundum quasi lapis*: Beatissima vero Genetrix ex speciali filii sui beneficio, in Conceptione sua submergi non potuit: ipsa dicente: *Nondum erant Abyssi peccati originalis, & ego iam concepta eram in mente Dei, cui sit honor, & gloria in sæcula sæculorum. Amen.*

Exod. 15.

Proverb. 3.

NTER alia pleraque, quibus diuina prouidentia humanam prudentissimorum quoq; Principum superat, illud singulare est, quod isti Principes, etsi officia subditis, non tamen sufficientiam cōferunt, sed illam supponunt: cum enim eligunt aliquem in iudicem causarum ciuiliū, literatum, & in lure versatum sibi suatum habent: Et, cum quempiam in belli alicuius magni momenti generalem Ducem creant, prænotunt illum iam in arte militari peritum: vnde, nec illi Iuris, nec isti, artis militaris peritiam conferunt.

Deus autem, cuius prouidentia in sui dispositione non fallitur, cum quempiam eligit ad munus aliquod obeundum, non solum officium, sed, & idoneitatem, ac sufficientiam ad illo fungendum ei confert, huic maiorem, illi minorem iuxta mensuram, & exigentiam officii, & dignitatis collata. Vnde D. Thomas ait: *Quos Deus ad aliquid eligit, ita preparat, & disponit, vt ad illud, ad quod eliguntur, inueniantur idonei, iuxta illud Apostoli: Idoneos nos fecit ministros noui Testamenti*: Sapiens enim regulator ea, quæ sunt ad aliquem finem, debet regulare secundum ordinem ipsius finis. Elegit Deus Ieremiam Prophetam, vt alios doceret: *Prophetam in gentibus dedi te*: ipse autem renuit, munus hoc suscipere, dicens: *Ecce, nescio loqui, quia puer ego sum*, tamen Dominus, cui contulit officium, dedit & sufficientiam. Ais, te puerum esse, atque adeo pauidum, & timidum? *Ne timeas à facie eorum, quia ego tecum sum*. Ais, te loquendi facultia penitus carere? *Ego tangam labia tua, & infundam in eis dicendi gratiam; Et misit Dominus manum suam, & tetigit os meū*: Hæc in veteri lege. In noua autem videmus, Christum Dominum iuxta mare Galileæ quosdam piscatores vocasse ad Apostolatū, quod piscandi animas munus erat, eis tamen ad id muneris obeundum, quæ indigebant, sufficientiam largè dedit.

Ecc. orat.

Dom. 7.

post Pentec.

D. Thom.

3. p. q. 27.

art. 4.

1. Cor. 3.

Ierem. 1.

Ibidem.

Ibid.

Ibidem.

HOMILIA III.

Prædestinatam fuisse Beatam Virginem in Matrem Christi Domini, & coadiutricem illius ad redemptionem Generis humani; præcorum Patrum monumentis ostenditur: ex quo immaculatam fuisse eius Conceptionem non obscure deprehenditur.

Matth. 4.

dedit, dicens: *Faciám vos fieri piscatores hominum.* Cum igitur Beatissima Virgo fuerit electa à Deo ad præstantissimum, & excellentissimum omnium Matris Dei officium: ipsa enim tribuit Verbo diuino carnem, & sanguinem, vt ex ea Deus homo fieret; consequens est, Deum copiosissime ei præstitisse omnem sufficientiam, & idoneitatem ad tantum munus recte gerendum. Vnde, si Ioannem Baptistam, quia Præcursores aduentus sui in carne prælegerat, in vtero materno sanctificauit; eam, quam prædestinauit in Matrem, suæ carnis genetricem, nonne par erat, vt excellentiore sanctificationis genere (cuiusmodi est peccati originalis præseruatio) illam donaret? Sane, quemadmodum in Christo Domino supremus ille titulus: Filii Dei naturalis, principium est, vnde vniuersi Theologi colligunt excellentissima dona humanitati eius collata: ita titulus ille augustissimus (Matris Dei naturalis) principium est, & origo, ex quo prudenter inferimus, præclarissima gratiarum munera Virgini fuisse donata: Vt enim decuit, naturam, quam creator sibi hypostatice vniebat, omni diuinorum charismatum genere plenissimam esse; ita, & decebat, quam Virginem in matrem elegit, cœlestibus donis repleri; habet enim hoc, hierarchicus ordo, vt docuit magnus Dionysius de cœlesti Hierarchia, vt inferiorum perfectiones, ac virtutes sint in superioribus præstantiori modo repositæ. Vnde, cum intra latitudinem, & ambitum ordinis gratiæ, Dei Genetrix superiorem locum teneat, super omnes puras creaturas, consequens est perfectiones tam Angelorum, quam hominum excellentiori modo in ea reperiri. constat autem, non solum Angelos, sed & primos nostros parentes in gratia fuisse creatos, ita vt simul Deus in eis esset condens naturâ, & largiens gratiam; satis ergo rationi consonum est, vt dicamus beatam Virginem ab instanti sui Conceptionis gratam Deo extitisse. Vt enim sapienter dixit D. Bernardus: *Quod vel paucis constat fuisse col-*

S. Dionys. de
cœlest.
hierar.

D. Bern. ad
Canon.
Lugdunen.

Latam, fas certe non est suspicari tanta Virgini esse denegatum. Hæc omnia confirmant egregie D. Hieronymi verba ad Eustochium: *Nulli dubium est de Matre Domini, quin talis deb. erit esse, quæ non posset argui de peccato: id enim sine dubio cederet in inapproprium filii: sicut enim parentum nobilitas transit in filios: Natus enim ex ciue, ciuis est. Et natus ex comitarensi, comitarensis est; vt docet textus; & contrario vero ignominia parentum labitur in filios; Ecclesiastico dicente: Ne gloriaris in contumelia patris tui: non enim est tibi gloria eius confusio: gloria enim hominis ex honore patris sui, Et dedecus filij pater sine honore: Quia ergo si B. Virgo originalis culpe labe fuisset deturpata, adhuc sanctificata, peccati illa infamia remansisset, ob quam semper de ea posset dici, semel in peccatum fuisse prolaptam, & inimicam Dei, & odio habitâ illi, ideo ad sapientissimam Dei providentiam spectabat, vt quam in matrem elegerat, à peccati originalis macula omnino præseruaret. si enim nullus sanæ mentis, cui fingeremus optionem dari, vt matrem sibi eligeret, minime alicuius infamiæ nota inquinatam acciperet: vt quid, incretam Dei sapientiam, matrem sibi elegisse putabimus originalis peccati litura deformatam, cum Angelis, & primis parentibus puriorem assumere facile potuerit? Adhuc legimus Abrahamum famulo suo dixisse: *Non accipias uxorem filio meo de filiabus Chanaanorum,* si ergo Abraham adeo sanctitatis cultor fuit, vt specialem curam haberet, ne genti peccatrici, aut feminae nequam committeretur eius filius, quis, quæso, distitabitur æterno Patri curam nullam fuisse dandi filio matrem, quæ peccati iugo, ac sathanico dominio subdita numquam exiitisset?*

Porro, si ex alto capite beatiss. Virginis prædestinationem contemplerur, quatenus scilicet electa, & prædestinata fuit, non solum vt mater Christi foret, sed vt coadiutrix eius esset, & comes indiuidua in redemptione, & reparatione generis humani,

D. Hier. ad
Eustoch.

L. 1. C. 1. as-
sumpt. h. s. s.
lius, ff. ad
municipa-
lem.
Eccles. 3.

Genes. 24.

haud

haud difficile erit, illibatam eius Conceptionem inde deprehendere. Quod, ut altius repetamus, supponere oportet, quod sicut iuxta communem, & receptissimam Patrum sententiam, primus parēs Adam Christum Dominum praefiguravit, ita & Eva eius vxor B. Virginis typum ad viuū gessit. sicut enim in formatione Adę non alia causa concurrebat, quā Deus, & terra: ille, ut efficiens, hæc ut materiam limi subministrans; sic in corporis Christi generatione Deus solum, & Virgo concursum suum adhibuerunt; ille effectiue viri operam ineffabili modo supplens; hæc materiam fetus, purissimum scilicet sanguinem suppedians, ut docuit Angelicus Doctor: sicut etiam terra illa, ex qua procreatus est Adam, virgo erat, utpote quæ nullius cultoris semen susceperat; ita virgo erat, & virgo perpetuo mansit, quæ semen viri, & peccati corruptionem semper nesciuit: & sicut terra illa, ex qua productus fuit Adam, nulli vnquam maledictioni obnoxia fuerat; ita, & B. Virgo, ex qua secundus prodiit Adam, nulli originalis peccati maledictio subiacerat. si enim decuit terrenum Adam ex terra non maledicta efformari, potiori ratione debebat cœlestem Adam, Christum scilicet Dominum, ex terra virginea, peccati maledictione numquam infecta, procreari. Quod eapropter in spiritu prouidens Regius Vates arbitrator dixisse: *Benedixisti Domine terram tuam*, benedictione, in quam, diuinæ gratiæ animam sanctificantis. Ne autem quispiam putaret, ipsam loqui de benedictione sanctificationis post contractum peccatum originale, continuo subiunxit benedictionem illam fuisse preferuatiuam, ne in Dæmonis captiuitatem veniret: *auertisti captiuitatem Iacob*; non dixit: *Abstulisti captiuitatem*, quasi iam illam incurrisset; sed *auertisti*, ut palam significaret originalis peccati seruitutem propulsasse, & beatam Virginem prohibitam, seu impeditam fuisse, ne in illam incideret. Vnde notanter loquens in eodem Psalmo de sanctificatione aliorum,

non dixit: *auertisti captiuitatem*, sed, *Re- Ibidem.*
misisti iniquitatem plebis tuæ, operuisti omnia peccata eorum: quo dispari loquendi genere, non obscure docuit Dauid, hoc fuisse discrimen inter sanctificationem Virginis, & aliorum, quod illius preferuatiuam, horum sanatiua extiterit. Verum ad rem nostram propius accedentes, in eo valde (ut ad præsens institutum spectat) opinor Euam B. Virginis typum gessisse, quod sicut illa data fuit Adæ in adiutricem, ad temporalem filiorum generationem *faciamus adiutorium simile sibi*; ita, & Christo Domino data fuit beatissima Virgo in coadiutricem ad spirituales filiorum sobolem procreandam, & humanum genus à diabolica captiuitate redimendum. quam veritatem, tamen nonnulli inficari tentauerint, sacre nihilominus scripture testimonio, & veterum Patrum monumentis confirmare adnitantur. Id enim sibi volunt (ni fallor) verba illa Prouerbiorum: *Cum eo eram cuncta componens*. sane ante conceptionem Virginis, cuncta erant incomposita, propter enormia hominum scelera, quibus diuinam iram irritauerant: B. autem Virgo in mundum veniens, cuncta composuit, è potestate diabolica precibus suis peccatores eruens, & creatori suo illos reconcilians. Vnde D. Antoninus 4. p. sua Theologiæ, hanc loci huius intelligentiam amplexus ait: *Cum eo eram, cuncta componens, scilicet, recreando quæ per culpam quasi destructa erant*. quibus consonant verba D. Bernardi: *Merito, ô Domina, respiciunt in Te oculi vniuersa creatura, in qua, & ex qua benignissima manus Dei, quidquid creauerat, recreauit*. Id ipsum magis adhuc perspicue, & distinctius indicant verba illa Genes. 1. *Inimicitias ponam inter te, & mulierem, & inter semen tuum, & semen illius; ipsa conteret caput tuum*; ex quo loco non obscure patet opus redemptionis Virginis suo modo attribui; licet enim in Hebræo legatur: *ipsam scilicet, semen conteret caput tuum*, hoc est Christus, qui redemit nos ab originali; quam lectionem amplectuntur

D. Thom.
3. p.

Psal. 84.

Ibidem.

Genes. 2.

Prouerb. 8.

D. Anton.
4. p. Theologia tit. 15.
ca. 14 §. 3.
in fine.
D. Bern.

Genes. 1.

Iren. & Cyprian. ad Quirinum. plectuntur Irenæus lib. 4. cap. 73. Cyprianus libr. 2. ad Quirinum cap. 95. Petrus Chrysologus serm. 137. Hieron. in q. 69. Hebraicis. Aug. tamen 12. de Gen. ad litteram cap. 13. Ambros. de fuga sæculi cap. 7. Greg. 1. Moral. cap. 38. Bernard. serm. 2. in Missus est; Eucherius, & Beda in Genes. non ipse, sed, ipsa legunt; sicut legit nostra vulgata: ex qua verionum diueritate infero, iuxta vnam interpretationem Christo, iuxta alteram Virgini opus redemptionis attribui; Christo, vt principali auctori; Virgini, vt minus principali: sicut peccatum originale principaliter Adæ, minus principaliter Eug. adscribi solet. Vnde B. Brigitta lib. reuelationum ca. 35. ait: *Dolor Christi: oras dolor meus, quia cor meum: oras meum. sicut enim Adam, & Eua considerans mundum pro vno domino, sic filius meus, & ego redimimus mundum quasi vno corde, quod considerans Lanfpergus hom. 48. de Passione Domini dicebat: Voluit Christi matrem adesse sibi in dolribus, vt ex ijs, quæ oculis foris cerueret, intus animo vulneraretur, vt sic Christi passionis, redemptionis quoque nostra particeps fieret, & cooperatrix.* In eandem sententiam clarissimi Ecclesiæ Patres conspirant; celebris enim ille Andreas Cretensis Episcopus Hierosolymitanus orat. de dormitione Virginis eleganter dixit: *Sola præter naturam fuit electa ad naturam renouandam; sola deseruijt opifici vniuersæ nature: quibus consonant egregia verba B. Petri Damiani, dum ait: In ipsa hoc totum faciendum discernitur, vt sine illo nihil factum est, ita sine illa nihil refectum sit.* Et serm. de Assumpt. ingenio aptat locum illum Dauidis: *Virga tua & baculus tuus, ipsa me consolata sunt;* Vocat enim Virginem, virgam, crucem vero, baculum, quibus Christus Dominus nostram redemptionem operatus est. Inter antiquiores etiam Patres id ipsum docuit D. Augustinus dicens: *Mater sceleris nostri penam intulit mundo, Genitrix Domini nostri salutem attulit mundo: auctrix peccati Eua; auctrix meriti Maria: Eua oc-*

cidendo obfuit, Maria viuificando profuit: percussit illa, sanauit ista; hæc ille. Audiamus D. Bernardum: *Maria, ait, omnibus se debitorum fecit, omnibus misericordia sinum aperuit, plenitudinem eius accipiunt vniuersi: Captiuus redemptionem, ager curationem, tristis consolationem, peccator veniam, iustus gratiam, Angelus lætitiæ, tota Trinitas gloriam: denique Filij persona carnis humana substantiam, vt non sit, qui se abscondat à calore eius.* Non dissimilia tradidit S. Germanus, alloquens B. Virginiem. Nullus, inquit, est, qui sanus fiat, nisi per te Virgo sanctissima; nemo est, qui liberetur à malis, nisi per Te, o purissima; nemo est, cui donum cõcedatur, nisi per Te o castissima. Accedit D. Iren. Sicut Eua inobediens facta est, & sibi, & vniuerso generi humano causa mortis, sic, & Maria habens prædestinatum virum tamen virgo obediens & sibi, & vniuerso generi humano causa facta est salutis, ac tandem S. Ephraim beatam Virginem vocat: *Captiuorum redemptionem, & omnium salutem.* Et Sergius Hieropolitanus eam compellat: *tenebrarum expultricem, reparatricem Adæ, Eua reuocatricem, immortalitatis fontem, corruptionis interitum.* Quid plura? sane si sacrosancti Mariæ nominis arcana scrutemur, haud difficile erit, inde colligere Beatam Virginem cooperatricem cum Christo in reparatione generis humani extitisse. Rabbi enim Accados exponens Antonino Urbis Romanæ Consuli locum illum Isaie: *Multiplicabitur eius imperium, & pacis non erit finis,* colligit hinc, matrem Mariæ vocandam fore Mariam, cuius nomen contineri ait in dictione Hebræa **למרב** lemarbe, id est, ad multiplicandum, vt significaretur Mariam ad multiplicationem humani generis iam extincti seruatam, & ad spirituum filiorum sobolem propagandam ab æterno vna cum Christo destinatum esse: itaque tam ex facta Scriptura, quam ex Patrum, & antiquorum Doctorum testimoniis: immo ex ipsa nominis Mariæ significatione colligimus, præelectam fuisse à Deo,

D. Bern.

serm. 89.

Psal. 18.

S. Germ. ser.

Domina.

Iren. li. con-

tra Valent.

cap. 33.

S. Ephram

or. ad Virg.

Serg. Hierop.

de Nat.

tia. Virg.

R. Accados

lib. Reuelat.

Isai. 9.

Deo, in coadiutricem Christi ad opus redemptionis; non quia solus ipse non sufficeret, sed quia *consentaneum erat*, ut ait Irenaeus, *ut sicut per facinoram Adamum seducem mandatus fuerat perditus, per facinoram Christo inseruientem restauraretur.* quod & D. Bernardus his dulcissimis verbis pereleganter dixit: *Ad restorationem humani generis sufficere poterat solus Christus, sicut omnia sufficientia nostra ex ipso est, sed bonum non erat nobis, hominem esse solum: congruum magis erat, ut adesse nostra reparationi sexus uterque, quorum corruptioni neuter defuisset.* Cum ergo Deipara Virgo suo modo nostra redemptrix fuerit, precium sanguinis filio suo tribuens, quo nos ipse redemit, consequens est, ab omni peccato originali alienissimam fuisse; sicut enim (ut ait Paul.) de Christo redemptore loquens: *Talia decebat nobis esse Patrem sanctum, Innocentem, impollutum, segregatum a peccatoribus, & excelsior caelis factum;* sic etiam, Virginem, Christi coadiutricem, & sociam in reparatione generis humani oportebat & caelo ipso puriorem esse.

Sed iam aliter exponamus praeducta verba Genesis, quae post Adae infelicem casum cruentissimo serpenti dicta fuere: *ipsa conteret caput tuum.* his quidem non obscure mihi persuadeo, immaculatam Virginis Conceptionem aperte comprobari. Cum enim serpens de Eua victoriam reportauerit, constat verba illa de B. Virgine caput serpentis conterente, intelligenda esse, quae ut altera Debora Tyrannum deridens dicere potuit in instanti fugae Conceptionis: *in hac vice non reputabitur tibi victoria.* per caput autem serpentis intelligit D. Augustinus: *sane originali peccato omnes sumus in utero materno iugulati, ut eleganter dixit D. Bernardus omnes nascimur mortui, & tanquam absorpti nascimur mortui, quia in utero matrum sumus a serpente strangulati:* at tanta fuit Virgini diuinitus data fortitudo in Conceptione sua, ut hoc Diaboli caput, peccatum scilicet originale, penitus contereret; quod sane si secus accidisset, potius

Diabolus Virginis caput contriuisset, eius Conceptionem maculans, quae caput fuit, & principium curriculae totius eius vitae. Haec diabolici capitis contitionem egregie adumbratam contempler in fortissima illa Iudith; postquam enim Nabuchodonosor expugnauerat Esbatanem inclytam Vibem, a Rege Arphaxad constructam, decreuit alias omnes imperio suo subiugare, quod, ut praestaret, misit Holofernem ad subiugendam sibi Bethuliam; at occurrens illi mulier quaedam Hebraea, nomine Iudith, caput eius mira fortitudine euaginato ense amputauit. Non secus, cum primum superauit Adam ciuitatem fortem, continuo omnes (nemine excepto) sibi subiugare Diabolus tentauit, sed mulier quaedam Hebraea, nomine Maria, imperio suo minime se subiecit, quia potius caput eius contriuit in magnum ipsius dedecus, & confusionem, ut & verba, quae milites Holofernis tunc protulere, apte praesignificauerunt, dicentes: *una mulier Hebraea fecit confusionem in domo Nabuchodonosor.* Cum enim Diabolus de integerrima Virgine victoriam reportaturus sperasset, e contra vero illatus, & expugnatus ab ea remansisset, non potuit non turpissimam pati confusionem. quemadmodum etiam (id referente sacra Scriptura) Iudith donata fuere omnia Holofernis spolia, eo, quod caput illius praecidisset: ita beatissima Virgini, quae caput Demonis, hoc est originale peccatum, quod principium, & caput est reliquorum peccatorum, contriuit; omnia gratiae spolia, quae Daemon ante miserum eius casum possidebat, concessa fuerunt: inter quae illud vnum magni momeati fuit, ut in gratia instar Angelorum oriretur nullius peccati labem nesciens. Vnde, sicut de eadem Iudith ibidem dicitur: *Nec erat, qui loqueretur verbum malum de ea,* ita oportet, ut nemo sit, qui malum aliquod in Virginis conceptionem irreplisse ore suo audeat proferre. Tandem praedicta omnia, quae de capite Daemonis per Mariam contrito, in medium produximus, egregie confirmant

Dauidica

Lib 3. cont.
Valentin.D. Bern. de
Assumpt.
B. Virg. suo
serm.

Ad Heb. 10.

Genes. 3.

Iudith. 4.

D. August.
super Gen.
D. Bern.
ser. de 12.
gradib.
humilit.

Iudith. 1. & 2.

Iudith 7.

Iudith 13.

Iudith 19.

Iudith 15.

Iudith 8.

Psalm. 90. Daudica illa verba ad Virginem relata: *Super aspidem, & basiliscum ambulabis, & conculcabis leonem, & draconem;* beata enim Virgo non solum leonem, & draconem actualium peccatorum expugnauit, sed etiam aspidem, & basiliscum, quibus originale peccatum obumbratur; quia sicut basiliscus serpentum rex, & caput est, (vt indicat ipsum nomen Græcum, ex quo Latinum deductum est) solo oculorum aspectu etiam ex distanti loco intruens homines occidit; ita peccati originalis terribimus basiliscus ex distanti illo paradisi loco per Adami oculos, velut per cancellos nos prospiciens, pestifera fascino lethaliter nos omnes infecit. Modus etiam satis in Ecclesia Dei visitatus in depingenda B. Virginis Conceptione, dum illam pede Draconem conculcante pictores describunt, satis indicat, cum primum concepta fuit, caput illius contriuisse. Vt enim ex naturalibus historiis refert Rupertus: tanta est inter mulierem, & serpentem, seu draconem antipatia, vt si illa pedem super caput eius imponat, continuo illum interire compellat: Verba Rupertus sunt hæc: *Si nuda mulieris planta dentem serpentis proueneris, & viuacissimum caput eius vel leuiter præsenserit, statim totum cum capite corpus repente interit, ita vt nullus omnino motus, nullus sensus in aliqua parte resilius sit.* Non secus inter beatam Virginem, & diabolicum serpentem tam singularis extat antipatia, ac inimicitia, Deo ipso dicente: *inimicitias ponam inter te, & mulierem;* vt cum ipse calcaneo Virginis insidiaretur, peccati originalis venenum in illam euomere tentas, ipsa mundissimo suæ conceptionis pede illum conculcans, caput contriuerit. Narrant fabulosi Authores, antiquos finxisse Deam Palladem ex cerebro Iouis natam, galea, & lorica armatam, & fortem hastam in manu tenentem, & mundo formidabilem foras produisse; huius fortitudinem tantam esse asserébant, vt venificum quemdam ingentem draconem, & omnibus infestissimum enecaret: fabulo-

sam hanc narrationem, velut verissimam historiam Deiparæ Virgini adscribere possumus, cum ab instanti suæ Conceptionis, adeo fortis, inexpugnabilis, & omni spiritualium armorum genere præmunita prodierit: vt non solum antiquus serpens peccati veneno illam inficere non potuerit, sed nec contritionem sui capitis vili ratione præcauere valuerit, Deo ipso illi dicente: *Ipsa conterat caput suum.* cui sit honor & gloria in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA IV.

Deum singularem curam habuisse, vt immunus esset Conceptio beatae Virginis à peccato originali, cuius natura more concionatorio explicatur; simulq; ostenditur, doctrinam hanc cœlitus esse delapsam; & rationes aperiantur, ob quas decuit, vt adhuc sub Iudice sit.

I clarissimi illius viri Gamalielis, quodam magistri D. Pauli, ad cuius pedes multa ipse se didicisse fatetur, solidissimam doctrinam, & omni exceptione maiorem consulamus, reperiemus sententiam asserentem, immaculatam Deiparæ Conceptionem, doctrinam cœlitus esse delapsam. Gamaliel enim in publico Concilio, cum de Apostolorum doctrina acriter altercassetur, mille sophismatū tela in eā conicientibus, alta voce dixit: *Smite illos, quoniam si est ex hominibus cōsiliū, hoc, aut opus, d' soluetur: si vero ex Deo est, nō poterit dissolui illud, ne forte & Deo reſurgere inueniamini.* Nō diutimuliter, si asseritio immaculatæ Virginis Conceptione adiuens, falsa fuisse opinio, aut humanum consilium, firmisq; fundamentis non inniteretur, certe, tot fortissimis oppugnatoribus acriter illam labefactare

Rupert. 3. de Trin. c. 20.

Gen. 3.